

РЕШЕНИЕ

№ 6407

гр. София, 05.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6444** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на юрк. В. П., като пълномощник на **СТОЛИЧНАТА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ**, Отдел „Пътна полиция“, срещу **РЕШЕНИЕ** от 28.05.2021г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД**, Наказателно отделение, 116^{-ти} състав, по н.а.х. дело №7269/2020г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалваното съдебно решение, като постановено при неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Намира за неправилен извода на първостепенния съд, че отразените в Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) фактически констатации нямат доказателствена стойност, тъй като разпоредбата на чл.189, ал.2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) касае единствено административно-наказателното производство пред административния орган. Смята, че този извод противоречи на установената съдебна практика. Твърди, че наказаното лице не е ангажирало никакви доказателства, опровергаващи направените в АУАН констатации. Сочи, че необосновано решаващият съд не е признал доказателствената стойност и на приетите по делото писмени доказателства, както и тези от приобщеното наказателно производство. Изтъква, че актосъставителят

е потвърдил изложеното в съставения от него АУАН. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде потвърдено Наказателно постановление (НП) №19-4332-020386/14.10.2019г., издадено от началник сектор към Отдел „Пътна полиция“ на Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР). Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – М. К. К. от [населено място], оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител адв. Ч. поддържа, че обжалваното съдебно Решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за отмяна. Смята, че е налице недоказаност на нарушението. Не претендира за разноски.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Ю. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

С НП № 19-4332-020386/14.10.2019 г., на М. К. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2^{ро} ЗДвП, за това, че на 23.09.2019 г., около 21:05 часа, в [населено място], управлява лек автомобил марка „А. А3“ с държавен контролен номер (ДК №) С., с посока на движение от [улица]към [улица], като пред № 29 е спряна. При извършена проверка отказва да бъде изпробвана за употреба на алкохол или друго упойващо вещество с техническо средство D. Т. 5000 № 0001, с което е нарушила разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и не е изпълнила предписанието за медицинско изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техните аналози, за което е издаден талон № 0006948.

С процесния съдебен акт е ОТМЕНЕНО НП №19-4332-020386/14.10.2019г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. Съдът обаче, е обосновал извод, че в хода на административнонаказателното производство е било допуснато нарушение на материалния закон, изразяващо се в недоказаност на нарушението, което води до отмяна на НП. Решаващият състав е приел, че както наказателното, така и административнонаказателното обвинение не могат да почиват само на предположения, а трябва да бъдат доказани по несъмнен начин. Приел е, че показанията на свидетелите не покриват изискването обвинението да бъде доказано по несъмнен начин, след като самите свидетели не са сигурни и не помнят нищо за случая. Счел е, че показанията на тримата свидетели не допринасят за изясняване на фактите, включени в предмета на доказване по делото относно обстоятелството има ли извършени нарушения, в какво се състоят те и кой е техният автор. Приел е, че в процесния случай не са събрани доказателства, сочещи К. като извършител на вмененото ѝ нарушение, а именно – да е отказала да бъде изпробвана за употреба на наркотици.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по

смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 116^{-ти} с-в.

Решението е неправилно, по следните съображения:

Съгласно приложимата норма на чл.174, ал. 3 ЗДвП водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лева.

В случая, по същество ответникът по касация К. не оспорва фактите, а именно, че на 23.09.2019 г., около 21:05 часа, на посоченото в АУАН място, е била поканена от контролните органи и е отказала да й бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества и не е изпълнила предписанието за медицинско изследване на употребата на наркотични вещества или техните аналози, дадено с Талон № 0006948. Тези факти, според настоящия съдебен състав, са безспорно установени от събраните в съдебното производство пред СРС писмени и гласни доказателства (писмо от ВМА за отказ на лицето К. от предоставяне на биологични проби, Книга за амбулаторни прегледи по експертни изследвания, Протокол за медицинско изследване за употреба на алкохол и/или наркотични вещества, докладна записка). Освен това, съгласно приложимата норма на чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното (обратно на изразеното становище на първостепенния съд). В процесния случай, актосъставителят и свидетелите, посочени в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно установените факти при извършване на нарушението. Към момента на съставяне на АУАН посоченият като нарушител М. К. не е възразил срещу съдържащите се в акта фактически констатации. Такива възражения по същество не се съдържат както в жалбата срещу НП, така и в касационната жалба и не са ангажирани каквито и да е доказателства, които да опровергават съдържащите се в АУАН фактически констатации.

Касационната инстанция намира, че не са налице процесуални нарушения при съставянето на АУАН и на процесното НП, които да са от категорията на съществените и които да са ограничили правото на защита на наказаното лице. В тази връзка следва да се посочи, че критерият за определяне на съществените нарушения на процесуалните правила е този, че нарушението е съществено, когато ако не е било допуснато, би могло да се стигне и до друго решение по въпроса, или когато е довело до ограничаване на правата на страните, в която и да е фаза на процеса. Т.е. за да е съществено, процесуалното нарушение следва да засяга с особена интензивност процесуалните права на санкционираното лице и да го лишава от възможността да се ползва в пълен обем от същите във всяка фаза на административнонаказателното производство. В случая, съдът намира, че лицето е било напълно наясно с административнонаказателното обвинение и с това какви доказателства и кога да ги представи, съответно да поиска събирането на такива. Касаторът не е бил ограничен в

процесуалните си права поради неразбиране, неяснота или друга процесуална пречка, обусловена от поведение на актосъставителя или административнонаказващия орган. Неправилни са изложените в обжалваното решение доводи относно свидетелските показания на проверяващите. Видно от отразеното в протоколите от проведените съдебни заседания, показанията на свидетелите са ясни, безпротиворечиви и възпроизвеждат техните лични впечатления, поради което съдът неправилно не ги е кредитирал. Убедението на решаващия състав за достоверността на констатациите в АУАН не се разколебава от липсата на детайлен конкретен спомен за случая от страна на свидетелите при разпита им във въззивното производство, относно обстоятелствата при извършване на нарушението. Този факт не може да бъде основа на заключение за недоказаност на обвинението и на извършителя. Предвид на непрекъснатата дейност по контролиране безопасността на движението и съставяне на актове за установяване на административни нарушения, включени в служебните им функции, неоправдано е да се очаква от тези лица да си спомнят детайлно обстановката, при която е осъществено всяко нарушение и лицата, които са спрели за проверка. Достатъчно е, че отразените в АУАН констатации не са били отречени.

Предвид изложеното, настоящият решаващ състав приема, че обжалваният съдебен акт следва да бъде ОТМЕНЕН, като постановен при наличие на касационно основание за отмяна – чл.348, ал.1, т.1 във вр. с ал.2, предл. 1 НПК и на основание чл.222, ал.1 АПК делото решено по същество, чрез ПОТВЪРЖАВАНЕ на НП.

При този изход на спора претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 150 (сто и петдесет) лева, на основание чл.63, ал.5 ЗАНН (ДВ, бр.94/29.11.2019г.), във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{ти} Касационен състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ от 28.05.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 116^{ти} състав, по н.а.х. дело №7269/2020г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ №19-4332-020386/14.10.2019г., издадено от началник Сектор в отдел „Пътна полиция“ на Столичната дирекция на вътрешните работи, с което на М. К. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 (две хиляди) лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 (двадесет и четири) месеца, на основание чл.174, ал.3, пр. 2^{ро} ЗДВП.

ОСЪЖДА М. К. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи, представлявана от директора, с адрес: 1303 С., [улица], сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по к.а.х. дело №6444/2021г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.